

РЕШЕНИЕ

№ 6092

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4532** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба на „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД (Е. ЕС) и „Електроразпределение Юг“ ЕАД, и двете дружества със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявани по пълномощие от юрисконсулт К. Н. Н., срещу решение № Ж – 246/20.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на дружествата са дадени задължителни указания да удовлетворят искането на г-н С. А. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови за битови нужди за обект с ИТН 27440800, находящ се в [населено място], [улица].

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваното решение, тъй като според жалбоподателите същото е постановено извън рамките на материалната компетентност на регулаторния орган, при неспазване на установената форма за издаване на акта, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с приложимия материален закон, както и в противоречие с целта на закона. В депозирано писмено становище излага допълнителни доводи и се претендират сторените по делото разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез процесуален представител юрк. К., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като

неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – С. А., в съдебно заседание не е представляван. Постъпила е молба с изразено становище по същество..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 21.04.2022 г. жалбоподателят е подал заявление за услуги до ЕР Юг, с което е отправил запитване за промяна на статута от небитов на битов клиент /стр.65 от делото / . Обектът на клиента е заведен като „офис“, т.е. „небитов“ обект“, въз основа на представени документи: заявление – декларация за започване на продажба на електрическа енергия през 2017 г.

С писмо от 27.04.2022 г. ЕР Юг е уведомило жалбоподателя, че не може да удовлетвори искането му за промяна на статута от небитов на битов, тъй като е необходимо да промени предназначението на обекта съгласно т.41 от ДР на ЗУТ.

С жалба вх. № Е-11Х-00-6/13.01.2023 г. жалбоподателят подал жалба в КЕВР, въз основа на която е постановено и процесното решение № Ж – 246/20.03.2023 г., с което на „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД (Е. ЕС) и „Електроразпределение Юг“ ЕАД са дадени задължителни указания да удовлетворят искането на г-н С. А. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови за битови нужди за обект с ИТН 27440800, находящ се в [населено място], [улица].

Решението е връчено на „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД (Е. ЕС) и „Електроразпределение Юг“ ЕАД на 24.03.2023 г., видно от приложените на л. 32 известия за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, адресат на акта, поради което съдът я намира за допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.22, ал.1, т.2 ЗЕ Комисията разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. Съгласно чл.22, ал. 7 ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 - Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката Наредба №3, Наредбата).

В случая оспореното решение е издадено от компетентен орган в предвидената от закона форма - взето е на закрито заседание на КЕВР в състав „Енергетика“ с единодушие - два гласа „за“, от които един са на член на Комисията със стаж в енергетиката (вж. Протокола от заседанието на л.33-38 от делото). Решението съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

С оглед цитираната разпоредба на чл.22, ал.1,т.2 ЗЕ, възражението за липса на компетентност на КЕВР е неоснователно. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че се касае за частноправен спор, който КЕВР е разрешила, тъй КЕВР се е произнесла в рамките на своята компетентност, а именно относно изпълнението на задълженията на лицензианта, като чл.22, ал.5 ЗЕ изрично предвижда, че в случаите, когато комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Решението на КЕВР съответствие с чл. 22, ал.1,

ал. 5 и ал. 7 ЗЕ вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката, поради и което дадените указания при разрешаване на спора са в съответствие с възложената регулаторна функция на КЕВР и решаване на спорове между лицензираните дружества и потребителите (клиенти) - в този смисъл е и практиката на ВАС, напр. Решение № 7698/28.06.2021 г. по адм. д. № 1614/2021 г.

Съдът намира, че административният орган е изискал и събрал всички необходими и относими доказателства, като по този начин стриктно е изпълнил процесуалните си задължения. В тази връзка следва да бъде направен извод за липса на допуснати процесуални нарушения, които да са от такова естество, че ако не бяха допуснати, биха обусловили различно произнасяне от органа.

Спорът по същество касае материалната законосъобразност на акта и се заключава в това дали подаденото заявление е достатъчно за определяне на клиента като битов, съответно за определяне цената на потребяваната електрическа енергия от такава за небитови нужди на ел.енергия за битови нужди, или е необходима промяна на предназначението на обекта по ЗУТ, удостоверено от Общинската администрация или Службата по геодезия, картография и кадастър.

Съдът съобразява преобладаващата съдебна практика / Решение № 3765 от 28.03.2017г. по адм.д.№12292/2016г.; Решение №4773 от 01.04.2019г. по адм.д.№12680/2018г.; Решение № 9431/19.06.2019 г. по адм. д. № 10334/18; Решение № 7698/28.06.2021 г. по адм. д. № 1614/2021 г., всичките на IV отд. на ВАС; както и Решение № 12769 от 28.10.2014г. по адм.д. № 12307 от 2013г. на ВАС, оставено в сила с Решение № 2524 от 10.03.2015г. по адм.д. № 302/2015г. на ВАС, Петчленен състав./ и приема, че видът и предназначението на обекта, в който се консумира енергията, не е определящ и не играе ролята на разграничителен критерий за това дали един клиент е битов или не. Това разграничение е въведено в ЗЕ .Съгласно §1, т. 2а ДР на ЗЕ "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съгласно т. 33а "небитов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Въведеното във ЗЕ разделение на клиентите е в съответствие и с целта на дефинитивните норми на Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент от 13.07.2009г относно Общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО, а именно : чл.2 т.10 ,съгласно която "битов клиент" означава клиент ,купуващ електроенергия за собствена битова консумация ,като се изключват търговски или професионални дейности,а съгласно чл.2 т.11 "небитов клиент" означава физическо или юридическо лице,купуващо електроенергия,която не е за негови собствени битови нужди и включва производители и клиент на едро,каквто заявителя А. не е.

Анализът на цитираните разпоредби сочи, че разделието на клиентите на битови и небитови се определя в зависимост от нуждите, които ще бъдат задоволявани със закупуваната енергия, т.е. дали енергията ще се потребява за собствени битови или небитови нужди, а не е обусловено от предназначението на обектите, за които ще я закупуват.

Нито ЗЕ, нито друг подзаконов акт регламентират по какъв начин се установява обстоятелството за какви нужди ще се потребява от крайните клиенти електрическата

енергия, съответно не се предвижда доказването му.

Изисквания за представяне на определени доказателства в тази насока не се съдържат и в Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД (Общите условия) , достъпни на интернет страницата

на дружеството https://evn.bg/getattachment/f1d291de-1c19-486e-944e-92a3ff02d3cf/EVN_EC_OU.aspx

Недопускането на злоупотреби с правото клиента да заяви конкретни нужди ,за които ще се ползува ел.енергията е гарантирано с чл. 6, ал. 4 във вр.с ал. 1 от Общите условия ,според които клиентът е длъжен незабавно и писмено да уведоми дружеството в случаите, когато на територията на един обект се наложи промяна на предназначението на цялата или на част от използваната електрическа енергия. Съгласно чл. 11, т. 3 ОУ клиентът е длъжен да уведоми писмено електроснабдителното дружество в 30 дневен срок за всяка промяна, свързана с подадените от него лични данни, адресна регистрация, данни на фирмата, промени в собствеността, промени в начина на ползване на обекта, наложени временни ограничения върху ползването на обекта. Видно от разпоредбите на Общите условия, предназначението на потребяваната електрическа енергия - за битови или небитови нужди се определя единствено от заявлението, респективно декларацията от страна на крайния потребител. Нещо повече, предвидено е своеобразна санкция - при неизпълнение на задължението за уведомяване на дружеството при промяна на предназначението на цялата или част от използваната електрическа енергия /от стопанска на битова или обратно, потребителят заплаща по по- високата тарифна цена.

От горното следва логичен и правен извод, че промяната на предназначението се извършва единствено по заявление на клиента, при промяна на предназначението на цялата или на част от използваната енергия, а не при промяна предназначението на обекта. Енергийното дружество няма задължение ,нито право да изисква промяна на предназначението на обекта т.е водещо е предназначението на използваната енергия, а не предназначението на обекта.

Видно от доказателствата по делото, С. А. е изпълнил задължението си по общите условия, като писмено е уведомил Е. за промяната в предназначението на потребяваната енергия. Вместо обаче да се съобрази с подаденото заявление, като извърши корекция относно начина на ползване фактуриране на електрическата енергия като такава за небитови нужди, жалбоподателят е отказал да стори това с мотив, че клиентът е следвало да представи удостоверение за предназначението на обекта по ЗУТ, издадено от Общинската администрация или Службата по геодезия, картография и кадастър. Поставянето на подобно условие обаче е незаконосъобразно, тъй като, от една страна, законът разделя на битови и небитови не обектите, в които ще се потребява електрическата енергия, а клиентите, т.е. преценката се извършва по отношение на клиент, а не на обект, и на второ място, разграничението не се извършва на плоскостта на предназначението на обектите, в които клиентът ползва електрическата енергия, а е според нуждите, които ще бъдат задоволявани – дали се касае за собствени битови или небитови нужди. В случая клиентът на дружеството е физическо лице, обектът, на който се доставя електрическата енергия е със статут „офис“ и това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, с оглед на което при декларирано от лицето ползване на доставяната електрическа енергия за битови

нужди, изискването за представяне на удостоверение за промяна на предназначението на обекта е необосновано и незаконосъобразно. В този смисъл Решение № 9431 от 19.06.2019г. по адм. дело № 10334/2018 г. на Четвърто отделение на ВАС.

Горните изводи не водят до заобикаляне на изискванията на Закона за устройство на територията и по-точно чл.40 от ЗУТ ,доколкото ЗУТ и ЗЕ регулират различни обществени отношения. Действително предназначението на имота за жилищни нужди , предполага доставката на битов ток,но тази хипотеза не следва да се абсолютизира ,тъй като влиза в противоречие с горесцитираните норми на §1, т. 2а и т. 33а от ДР на ЗЕ ,както и чл.2 т.10 и т.11 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския паламент от 13.07.2009г относно Общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО.

Предвид изложеното , изводите на КЕВР са правилни, а дадените задължителни указания са в съответствие с приложимия материален закон, поради което жалбата срещу № Ж – 246/20.03.2023 г. следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора сторените от жалбоподателите разноси остават за тяхна сметка. Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателите следва да заплатят сумата от по 100 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал.1 АПК, във връзка чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК Административен съд София –град, III отделение, 2-ри състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД и „Електроразпределение Юг“ ЕАД, и двете дружества със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявани по пълномощие от юрисконсулт К. Н. Н., срещу решение № Ж – 246/20.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на дружествата са дадени задължителни указания да удовлетворят искането на г-н С. А. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови за битови нужди за обект с ИТН 27440800, находящ се в [населено място], [улица].

ОСЪЖДА „ЕВН БЪЛГАРИЯ ЕЛЕКТРОСНАБДЯВАНЕ“ ЕАД и „Електроразпределение Юг“ ЕАД да заплатят на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в общ размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: